

În decembrie 2013 am fost și eu în localitatea cu români(?) Poroskovo din Ucraina. Tot în decembrie am scris pentru sighetonline articolul [„Am fost acolo...”](#), preluat de [www.ecreator.ro](#), în care am făcut orice „artificiu” gazetăresc pentru a nu preciza numele așezării cu așa-ziși români din Ucraina. Nu voiam să se știe neapărat unde am participat – printr-o interesantă favoare pe care mi-a făcut-o conjunctura de moment – într-o acțiune umanitară, în care n-am avut un rol prea important.

Acum, în aprilie 2016, văd că se continuă transporturile umanitare spre acel loc uitat de orice regim politic și pe care noi, aici, în România, îl considerăm românesc. În 2013 nu mulți de-acolo știau românește. Sau poate era o românească arhaică, neinteligibilă pentru cei din Sighet ajunși acolo?

Acum doi ani și patru luni când am văzut lumea din Poroskovo, am rămas înmărmurit. Nu credeam că se poate trăi așa... Afata mizerie, nepăsare, copii dezbrăcați de la bîrâu în jos în plină iarnă, mame nespălate, cocioabe insalubre (văzute de la distanță) pe post de case de locuit. Câteva ore de stat acolo mi-au fost de-ajuns pe o viață întreagă.

Vedeam, când am scris articolul din 2013, o ușoară urmă de speranță: biserica și capacitatea de persuasiune pe care slujitorii ei o pot avea asupra celor „rătăciți”. Acum, după pozele văzute și articolul scris de Diana Apopi, îmi dau seama că pe oamenii ăia nu-i mai schimbă nimeni și nimic! Niciun cult religios, niciun popă sau predicator nu-i poate schimba... Rămân, pentru că altfel nu știu să trăiască, afundați în mizerie și cu aceeași unică preocupare: să aibă cât mai mulți copii. Să aibă copii, sau lipsa televizoarelor, poate chiar a curentului electric, sunt premise suficient de atractive pentru anumite preocupări?

Am convingerea că prin acest articol voi supăra pe unii și voi bucura pe alții. De ce a trebuit să mergă un microbuz cu ajutoare umanitare acolo, când cei de-acolo nu dau semne c-ar dori să-și schimbe viața? Cum îi considerăm români, din moment ce puțini dintre ei știu românește? Chiar Diana scrie în articolul ei:

„Unii au ridicat din umeri și atāt. Alții mai mari, traduceau celor mai mici întrebările noastre.”

Unde s-a mai pomenit un grup compact de oameni să nu-și transmită limba din tată-n fiu? Orice trib din lumea asta are o limbă știută de toți membrii comunității, de la mic la mare. În Poroskovo, unii le traduc altora din românește în... cine știe ce limbă neuzită în altă parte...

Departe de mine gândul că acțiunile umanitare nu-s binevenite. E bine că se fac, e minunat că sunt oameni care se implică în organizarea lor, e sublim că se adună bani, se cumpără produse și se duc acolo unde sunt oameni necăjiți. Dar una e să fii necăjit, sărac, fără curent electric, altceva e să fii nespălat, iar a-ți ține copiii aproape dezbrăcați iarna, indiferent cât de blândă ar fi, e aproape un act criminal.

Mă întreb dacă acțiunile umanitare în Maramureșul nostru au devenit deja de domeniul trecutului. Toată lumea e bine și fericită pe aici, încât omul, ca să facă acte plăcute Celui de Sus, merge prin țări vecine și-i ajută pe unii care poate nu știu ce înseamnă a da cu mătură în propria gospodărie (sau cum s-o fi numind...).

Oare în Sighet sau nu departe de Sighet toate străzile au curent electric? Se știe oare câți kilometri trebuie să meargă pe jos prin satele istoricului Maramureș copii de câțiva ani, de-acasă la școală și apoi invers? Există autobuze școlare. Dar nu sunt suficiente! De la ultima stație până la casele unde stau mai e un drum lung, pe care copiii noștri îl parcurg prin zăpadă dacă e cazul. Și să se știe că toți au încălțăminte. Părinții lor sunt poate săraci, nicidecum iresponsabili!

Poate de Crăciun prin unele zone mai îndepărtate ale Maramureșului nostru unii copii au așteptat în zadar un transport cu dulciurile mult-dorite. Sigur că în anumite locuri convoaiele umanitare au ajuns. În altele, nu...

Erau plecate spre alte meleaguri...